

Slava care lipsește. Încă.

Vineri, 1 ianuarie 2010

Gili Cârstea

Când făcea declarația din Romani, că „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23), Pavel vorbea despre aceeași slavă care acoperise perechea sfântă în Eden, care strălucise pe fața lui Moise, pe fața Domnului Hristos, și pe care el personal o văzuse strălucind pe fața lui Ștefan.

Întreaga lui teologie este orientată către taina lui Dumnezeu, către întoarcerea acestei slave în locuința ei, templul inimii. Geniul întregii economii iudaice era transmutarea Șekinei din cortul întâlnirii în adevărata locuință a lui Dumnezeu.

Împotriva acestei operațiuni esențiale și vitale s-a ridicat valul monumental al tainei fărădelegii, în fiecare generație. Șekina trebuia să rămână în casele de piatră ridicate de mâini omenești, astfel ca adevăratele locuințe ale lui Dumnezeu să poată fi bântuite de păsările necurate și urâte care trag sforile în Babilonul spiritual de astăzi.

Satana știe bine că nu există nicio șansă ca miliardele acestei planete să perceapă șmecheria prin care el s-a așezat pe tronul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu, atâta timp cât Șekina este ținută departe de templul ei. „Neamurile” vor cunoaște pe Domnul doar atunci când El va realiza ceea ce a promis în Ezechiel 36: „Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Eze 36:23).

Această „sfințire” în poporul Său este descrisă amănunțit în versetele următoare, iar cheia întregului pasaj este revenirea Duhului în templul inimii: „Voi pune Duhul Meu în voi” (36:27).

Pavel a încercat permanent să aducă în discuție acest subiect central al evangheliei, dar nu a reușit să trezească interesul niciunei generații în aceste ultime două milenii. El a fost primul care a înțeles, și a reușit să facă publică, semnificația puternică a slavei de pe fața lui

Moise și a lui Hristos, legătura dintre ei și taina lui Dumnezeu pentru o generație dispusă să se aplece asupra realizărilor spirituale ce pot fi atinse devenind părtași de natură divină. Ascultați:

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și piaronească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!” (2 Cor 3:7-11).

Apostolul construiește aici o inevitabilă legătură între Moise și Hristos, între lucrurile începătoare și cele desăvârșite ale evangheliei. Dacă „slujba aducătoare de moarte” a produs slavă pe fața lui Moise, nu este de așteptat ca „slujba aducătoare de neprihănire” să producă slava aceea care nu este „trecătoare,” aceea care locuia în primii noștri părinți?

Nu ne îndoim de faptul că Pavel era sincer când a făcut afirmația că el a înțeles taina lui Hristos „prin descoperire dumnezeiască” (), și nu prin tehnicile de cercetare învățate la seminar, nici prin împrumuturi din înțelepciunea altor urmași ai lui Hristos. Totuși, poate fără să-și dea seama, Pavel a auzit aceste lucruri, într-o formă simplistă, este adevărat, chiar înainte ca el însuși să devină un urmaș al Învățătorului din Nazaret.

S-a întâmplat în marea sală de lucru a Sinedriului, acolo unde Ștefan încerca să deschidă ochii liderilor iudei asupra evenimentelor cruciale la care participă. Națiunea avusese sub ochi întruparea întregii lor doctrine despre sanctuar, cu scopul ei final: Întoarcerea Șekinei în locuința Ei de drept. Pentru prima oară de la căderea lui Adam, scopul lui Dumnezeu era realizat într-un membru al familiei omenești. Slujba aducătoare de neprihănire își dovedise eficiența. Slava se instalase în templul inimii Omului Model pe care omenirea avea neapărată nevoie să-L analizeze cu atenție și seriozitate.

Ștefan și-a construit pledoaria tocmai pe legătura aceasta dintre Moise și Hristos: „Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei, când au zis: ‘Cine te-a pus pe tine stăpânitor și judecător?’ Dumnezeu l-a trimis ca stăpânitor și izbăvitor, cu ajutorul îngerului care i se arătase în rug” (Fapte 7:35).

Cu delicatețe maximă el încerca să le spună că Moise, ca

stăpânitor și izbăvitor, trimis chiar de Dumnezeu, fusese lepădat de popor, și că permanent au încercat să scape de el. Se temeau de slava aceea trecătoare, așa modestă cum era ea, produsă de „slujba aducătoare de moarte.”

Istoria se repeta la literă. Venise acum Unul mai mare ca Moise, Personajul din visurile a mii de generații de iudei pioși, ca să aducă poporului Său „slujba aducătoare de neprihănire,” iar reacția poporului era aceeași: O teamă cumplită de Slava scăpată din îmbrățișarea mortală a pietrei reci, eliberată din pușcăria în care fusese ținută milenii la rând împotriva voinței Ei, și instalată, în sfârșit, acolo unde se cădea, și de unde putea să ofere neprihănire.

Dar în clipa în care de pe buzele lui Ștefan a scăpat mărgăritarul din Isaia 66, marele preot și-a sfâșiat hainele, o rumoare s-a produs în sala de judecată, iar Ștefan a înțeles că nu i se va mai permite să continue. De aceea a încheiat brusc cuvântarea lui prin singura concluzie logică ce decurgea din cele ce se întâmplau în acea sală: „Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum, și L-ați omorât” (Fapte 7:51–52).

Exact acest lucru se întâmpla acolo. Națiunea, prin responsabilii ei aleși, se împotrivea intenției Duhului de a locui în templul inimii. Șekina trebuia să rămână închisă în Sfânta Sfintelor din templul lor de piatră, să Se limiteze la „slujba aducătoare de moarte” și să nu deranjeze poporul cu slava „slujbei aducătoare de neprihănire,” pe care o urau, deoarece le spulbera întreg eșafodajul religios.

Saul a văzut atunci Slava strălucind pe fața lui Ștefan, și a priceput imediat că este aceeași slavă care strălucise și pe fața lui Moise. Dar nu a reușit să-și stopeze furia, să scape din ghiara nebuniei colective ce luase în stăpânire elita teologică a națiunii. Vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu se manifesta mai vizibil ca niciodată, chiar la oamenii care ar fi trebuit să fie, de fapt și de drept, reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Același înger, ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol...

Interesant jocul de idei sugerat de Ștefan: „Pe acest Moise” lepădat de ei Dumnezeu l-a făcut stăpânitor și izbăvitor, spre rușinea lor veșnică. Tot așa, „pe acest Isus” (Fapte 2:36) lepădat acum de liderii națiunii, Dumnezeu L-a făcut stăpânitor și izbăvitor, prin slujba aducătoare de neprihănire, descrisă astfel: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu

divinul nu comite păcat” (MH 180).

Când Şekina – Slava – se întoarce în templul ei, când „legea duhului de viaţă” înlocuieşte „legea păcatului şi a morţii” (Romani 7:), când omenescul se uneşte cu divinul, scopul lui Dumnezeu este realizat, vestea bună îşi demonstrează eficienţa, iar taina lui Dumnezeu a luat sfârşit.

Dacă taina lui Dumnezeu încă nu a luat sfârşit, la două mii de ani după ce omenirea a primit cadou „slujba aducătoare de neprihănire,” singura explicaţie este aceea că taina nelegiurii a reuşit să ducă acest popor în necurmăte rătăcirii cu privire la Slava lui Dumnezeu. Dacă „nelegiuririle noastre ne iau ca vântul” la această oră târzie a istoriei, singura explicaţie este aceea că suntem „lipsiţi de Slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23), că ne opunem ei, că o socotim periculoasă şi „nedemnă de o minte inteligentă.”

Slava lipseşte. Încă. Dar nu deznădăjduim. Foarte curând, Solul legământului va intra „deodată” în templul Său, spre disperarea celor care au crezut că pot împiedica la infinit realizarea scopului etern al lui Dumnezeu cu poporul Său.

Slujba aducătoare de neprihănire va fi iubită de o rămăşiţă a poporului sfânt, care va înţelege că a străpuns pe unicul ei Fiu, şi au lepădat pe Stăpânitorul şi Izbăvitorul lor în favoarea unui idol scârbos.

Ei vor dărâma altarul lui Baal şi vor tăia stâlpul Astartei din curtea denominaţională a poporului lor, sub privirile mânioase ale mai marilor cetăţii, sincer indignaţi de afrontul adus astfel celui pe care îl credeau dumnezeul autentic sub autoritatea căruia lucrau.